



ATLANTSAMMENSLUTNINGEN
– forum for sikkerhedspolitik

Danmarks indsats i Mali - stabilitet og stormagtspolitik i Sahel

af Jens Peter Hau, Morten Hetmar Vestergaard & ansvarshavende redaktør Lars Bangert Struwe

Marts 2019

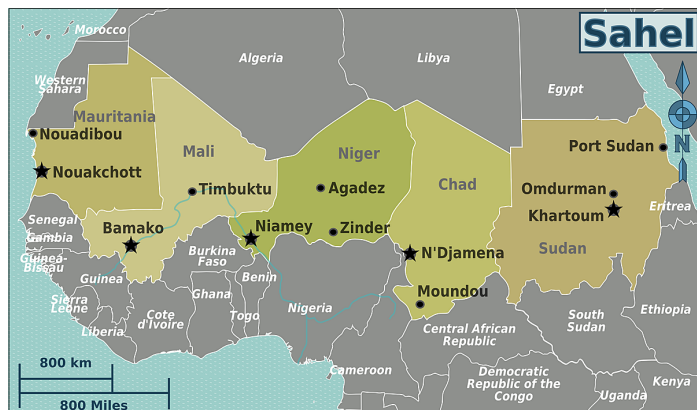
Introduktion



Natten til den 17. marts 2019 angreb bevæbnede mænd en militærbase i landsbyen Dioura i Mopti-regionen i det centrale Mali. De dræbte 23 maliske regeringssoldater, ødelagde fem køretøjer og overtog midlertidigt kontrol med basen.[1]

Det centrale Mali er centrum for *Macina Liberation Front*, der ledes af den salafistiske prædikant og militsleder Amadou Koufa. I november 2018 bekendtgjorde den franske forsvarsminister Florence Parly, at man havde 'uskadeliggjort' Koufa, men nogle måneder senere optrådte selvsamme Koufa i en 19 minutter lang video, der hånedes franske og maliske styrker.[2] Som et billede på konflikten i Mali, er der mere end seks år efter, at udlandet involverede sig militært, stadig lange udsigter til fred.

Introduktion



Mali har før været priset som et af Afrikas bedre demokratier, men landet har samtidig også kæmpet med længerevarende ustabilitet. I 2012 tiltog denne ustabilitet markant, og oprørsgrupper tog kontrol med stort set hele det nordlige Mali. Den 11. januar 2013

valgte Frankrig unilateralt at intervenere i konflikten. Den 14. januar stod Danmark klar med logistikstøtte til den franske Operation Serval i form af et Hercules transportfly og 40 mand til at betjene det.^[3] Danmark har siden da bidraget med konkret militær bistand i form af specialstyrketropper og logistisk støtte til MINUSMA, den efterfølgende FN-mission i landet. I perioden fra november 2019 til maj 2020 vil Danmark atter bidrage med et C-130J Herculesfly og tilhørende bemanning som en del af en rotationsordning med Norge, Portugal, Sverige og Belgien.^[4] Herudover ønsker regeringen at bidrage med to EH101 transporthelikoptere og ca. 70 mand til den fransklede Operation Barkhane, der blev etableret til bekæmpelse af terrorisme i hele Sahel-regionen (dvs. Burkina Faso, Tchad, Mali, Mauretanien og Niger).^[5] Danmark har ikke tidligere bidraget med militære kapaciteter til Operation Barkhane.

Danmarks militære engagement rundt om i verden kan have en tendens til at blive overset i lyset af Afghanistan og Irak. Dette Atlant Brief vil derfor belyse hvad baggrunden for borgerkrigen i Mali er, og hvordan krigen kan ses som et led i en større geopolitisk udvikling, der i øjeblikket foregår på det afrikanske kontinent. Udover Frankrig, der traditionelt har stået meget stærkt i området grundet den koloniale fortid, er tilstedeværelsen fra stormagterne USA, Kina og Rusland generelt stigende på det afrikanske kontinent. Der er derfor behov for en større viden omkring hvilken geopolitisk kontekst FN-missionen udspiller sig i, hvis chancerne for at finde en politisk løsning skal øges.

Årsager til konflikten i Mali



Baggrunden for konflikten i Mali er forholdsvis kompliceret, og der er mange aktører med forskellige interesser i området. For at forstå de større udviklinger i området, vil dette Atlant Brief primært fokusere på omstændighederne omkring Frankrigs intervention i 2013. Selvom den højst sandsynlig var nødvendig for at stabilisere Mali,

som var på randen af kollaps, viser handlingsforløbet også hvordan Frankrig formåede at reetablere sig som en magtfaktor i Vestafrika på semipermanent basis.

Årsagerne til konflikten i det nordlige Mali har rødder tilbage til dengang Mali opnåede selvstændighed fra Frankrig i 1960 og til etniske spændinger mellem nord og syd. Specielt har minoritetsgruppen tuaregfolket i nord ofte gjort oprør, hvor de største fandt sted i 1963, 1990, 2006 og så oprøret i 2012, som har givet anledning til den nuværende konflikt.[\[6\]](#)

Udover etniske spændinger er det nordlige Mali også plaget af ekstrem fattigdom, arbejdsløshed og økonomiske udfordringer på grund af det hårde klima, der er blevet forværret af klimaforandringer.

Foruden det, er mange af landegrænserne i Vestafrika tegnet af Frankrig under kolonitiden, og stemmer derfor ikke overens med de kulturelle og stammemæssige tilhørsforhold som egentlig er tilfældet i området.

Årsager til konflikten i Mali

Kolonitiden spiller derfor også en rolle i konflikten i Mali, på samme måde som Sykes-Picot-aftalen i området omkring Syrien og Irak og Durand-linjen mellem Afghanistan og Pakistan, har gjort det gennem tiden. Derfor har der gentagende gange været kampe for at gøre området i nord uafhængigt og etablere den selvstændige stat Azawad. På den anden side er der også mange etniske grupper i nord, som føler sig mere som en del af Mali, end som en uafhængig gruppe som tuaregerne. Politiske og etniske tilhørsforhold er derfor både meget blandede og komplicerede, hvilket har gjort en politisk løsning svær at opnå, lige siden Mali blev et uafhængigt land.

Specielt medførte faldet af Muammar Gaddafi i Libyen i 2011, at oprøret i Mali i 2012 fik større omfang, da han havde ansat en stor del tuareger i sit militær. Da størstedelen aldrig havde fået tildelt statsborgerskab i Libyen, blev de nødt til at vende tilbage til Mali, og oprøret fik derfor adgang til flere våben og bedre trænede soldater.

Samtidigt blev flere jihadistiske grupper også bedre etableret, som for eksempel separatistgruppen for tuaregfolket MNL (*Mouvement national pour la libération de l'Azawad*, på dansk Den nationale bevægelse for Azawads befrielse), der opportunt allierede sig i kampen mod regeringen i hovedstaden Bamako i sydlige Mali. Sammen formåede grupperne relativt hurtigt at få kontrol med store dele af det nordlige Mali.^[7]

På grund af Malis regerings håndtering af krisen, blev elementer i Malis militær utilfredse, hvilket førte til, at kaptajn Amadou Sanogo foretog et kup i marts 2012.^[8] Dette førte til endnu mere ustabilitet, og den midlertidige præsident Dioncounda Traoré blev indsat i april 2012.

Årsager til konflikten i Mali



Oprørsgrupperne benyttede uroen i syd til at konsolidere deres position i nord, men der opstod imidlertid konflikter internt mellem MNLA, som ønskede en sekulær stat, og de jihadistiske grupper, som ønskede at indføre sharialovgivning. De jihadistiske grupper slog MNLA og tog den primære kontrol med det nordlige Mali i juni 2012.

Frankrig invaderede først Mali i januar 2013, men begyndte allerede at planlægge, hvordan man kunne intervenere i Mali i 2012. Ud fra et fransk perspektiv truede oprøret i nord, og den svage regering i syd, stabiliteten i store dele af hele Sahelbæltet, der strækker sig tværs over Afrika fra Atlanterhavet i vest til Det Røde Hav i øst. Frankrig ønskede at inddæmme konflikten hurtigst muligt, da Sahelbæltet er et område, som Frankrig har stærke kulturelle og økonomiske bånd til. Eksempelvis kunne oprøret true de franske uranminer i Niger, som forsyner de franske atomkraftværker.

Årsager til konflikten i Mali

Francois Hollande var blevet valgt som Frankrigs præsident i maj 2012 og den nye forsvarsminister Jean-Yves Le Drian blev fortaler for at intervenere i Mali, modsat hans forgænger. I september 2012 blev der derfor påbegyndt en PR-kampagne omkring situationen i Mali, for at mobilisere folkelig opbakning til en militær intervention. Specielt terrorvinklen blev sat i fokus, da det blev vurderet af Le Drians kommunikationschef, Sascha Mandel, at det ville skabe mest opbakning.[9]

Med fransk tilskyndelse bad den midlertidige præsident Traoré FN's sikkerhedsråd om en multilateral intervention, som blev godkendt d. 12. oktober 2012. Le Drian foretrak derimod en unilateral intervention, da der ikke var stor tiltro til den såkaldte *African-led International Support Mission in Mali* (AFISMA), som var den afrikanske styrke, der skulle støtte Mali under ledelse af Det Vestafrikanske Økonomiske Fællesskab (ECOWAS), som besluttet i FN's Sikkerhedsråds resolution 2085.[10]

Mens AFISMA langsomt organiserede en intervention, forberedte det franske militær en liste med scenarier, som kunne retfærdiggøre en unilateral intervention, som for eksempel en henrettelse af et fransk gidsel eller truende adfærd fra en jihadistisk gruppe.[11] Sidstnævnte skete i starten af januar 2013, og den 11. januar påbegyndte Frankrig derfor Operation Serval. Efter et par uger havde Frankrig generobret det nordlige Mali, hvorefter ECOWAS sendte fredsbevarende styrker sammen med FN-missionen MINUSMA til Mali. Ibrahim Boubacar Keïta blev valgt som ny præsident blev i august 2013, hvor der efterfølgende kom relativ mere ro i landet.[12]

Fra befrielse af Mali til terrorbekæmpelse



Under Operation Serval var separatistgruppen MNLA i første omgang allieret med Frankrig for at bekæmpe islamisterne, men da de islamistiske grupper blev slået tilbage i 2013, greb MNLA i maj 2014 muligheden for at erobre områder i det nordlige Mali tilbage. For at yde støtte til FN's MINUSMA-mission og

fortsætte stabiliseringen af Mali, igangsatte Frankrig Operation Barkhane i juli 2014. Hvor Operation Serval havde et ret præcist mandat til stabilisering af Mali, er det mere usikkert hvad Operation Barkhanes mandat mere specifikt indebærer, da dens primære mål er at bekæmpe terrorisme i hele Sahelområdet.

Problemet ved at definere Operation Barkhane som en antiterrormission er, at det ikke indfanger årsagerne til problemerne i Mali. Jihadisme er en del af det, men roden til urolighederne i nord er tæt forbundet med marginalisering af etniske grupper og politisk inklusion, svære økonomiske problemer pga. høj befolkningstilvækst,[13] fattigdom[14], klima[15] ustabiliteten i Libyen,[16] samt organiseret kriminalitet og narkosmugling.[17] Når missionen er defineret som terrorbekæmpelse, er der derfor en risiko for, at man kun symptombehandler, frem for at tage fat om nældens rod. Der blev indgået en fredsftale i 2015, men tiltagene for at lave mere politisk inklusion af den nordlige del af Mali venter stadig på at blive implementeret. Samtidigt risikerer den franske tilstedeværelse også at fungere som et rekrutteringsværktøj for de jihadistiske grupper. Ledere af disse grupper har før beskrevet deres mission i Mali som en kamp mod "les blancs." [18]

Fra befrielse af Mali til terrorbekæmpelse

På den anden side er Mali også så fattigt, og MINUSMA så knap på ressourcer, at der bliver nødt til at være en eller anden form for støtte til MINUSMA, hvis stabiliteten bare nogenlunde skal opretholdes.

På trods af, at der er mange lande, der bidrager til MINUSMA, vil landene nødtigt forpligte sig for meget. Selv da FN-missionen havde den danske generalmajor Michael Lollesgaard som øverstkommanderende, ville Danmark ikke give tilsagn om de ressourcer, der var nødvendige for, at missionen fungerede optimalt. Lollesgaard anmodede om 250 kampsoldater og 20-30 pansrede mandskabsvogne – folk på jorden, som kunne hjælpe til at sikre stabiliteten. I stedet valgte Danmark at sende 30 specialtrænede soldater og et Herculesfly, og bidraget blev af generalmajoreren vurderet til ikke at gøre "nogen reel forskel". **[19]** Man er således afhængig af fransk deltagelse, som risikerer at gøre mere skade end gavn, når FN-missionen ikke får de ressourcer, den påkræver.

For at bekæmpe terrorismen opererer Barkhane, modsat Operation Serval, også på tværs af landene i Sahelbæltet og har hovedsæde i nabolandet Tchad. I kraft af, at operationen er tværregional, er den også med til at militarisere hele området. Det elastiske antiterrormandat giver derfor på sin vis adgang til regionen for Frankrig på ubestemt tid. Hvornår terroren er væk, er stort set umuligt at definere, så det har givet Frankrig mulighed for at genetablere sig på kontinentet på en måde, der giver mindelser om *Françafrique* - Frankrigs udenrigspolitik i efterkrigstiden og under Den Kolde Krig, der blev kritiseret for at have et neokolonialistisk forhold til landets tidligere besiddelser i Afrika.

Stormagtspolitik i regionen



Når Frankrig genetablerer sig som militærmagt på det afrikanske kontinent, skal det også ses i lyset af den større geopolitiske udvikling i Afrika, hvor flere stormagter er i gang med at positionere sig. Et af resultaterne af Operation Barkhane var også et tættere samarbejde med AFRICOM, som er USA's militære mission i Afrika, der blev etableret i 2007.

Specielt efter angrebet på den amerikanske ambassade i Benghazi i 2012 øgede USA markant sin tilstedeværelse i Vestafrika. I 2013 havde USA derfor fire dronefaciliteter i henholdsvis Niger, Tchad og Cameroun med en femte mere på vej i Niger i 2019.[\[20\]](#) Tilstedeværelsen af amerikanske specialtropper er også steget markant siden terrorangrebet i New York i 2001. Dengang var ca. 1 % af USA's specialstyrker tilstede i Afrika. Det tal var steget til 17 % i 2016, svarende til 1.700 specialoperationssoldater.[\[21\]](#)

Stormagtspolitik i regionen

Samtidig har etableringen af AFRICOM gjort USA's tilstedeværelse mere permanent med deres største base Camp Lemonnier i Djibouti, og 45 forposter af forskellig størrelse rundt på kontinentet. I 2016 var antallet af AFRICOM's soldater 6.000[22], hvor der i dag er omkring 6.900 soldater. Pentagon har dog bebudet, at antallet af amerikanske soldater i Afrika skal reduceres med 700 fra højdepunktet på 7.200 i 2018, og hvor altså de første 300 er skåret. AFRICOM's chef, General Thomas D. Waldhauser, har dog i marts 2019 sået tvivl om, hvorvidt reduktion af de resterende 400 tropper bliver gennemført.[23]

Selvom Pentagon giver udtryk for, at de vil reducere amerikansk tilstedeværelse i Afrika med 10 % med den nye Afrika-strategi, er det derfor en relativ beskedent reduktion af den militære tilstedeværelse i lyset af tallet fra 2016.[24] Ved siden af USA's militære tilstedeværelse, vil USA også øge sit økonomiske engagement i Afrika. Den femte oktober 2018 underskrev præsident Donald Trump *Better Utilization of Investments Leading to Development (BUILD) Act*. [25] The Build Act skal assistere amerikanske firmaer med at finansiere energi- og infrastrukturprojekter omkring i verden, navnlig i Afrika, hvor nogle i USA har den opfattelse, at man sakker bagud i forhold til kinesiske og europæiske investeringer.[26]

Både USA's militære og økonomiske tilstedeværelse i Afrika er en respons på Kinas øgede samarbejde med Afrika både omkring handel og adgang til naturressourcer.[27] I 2009 overgik Kina USA, som Afrikas største handelspartner, og med Kinas gigantiske *Belt and Road Initiative* (BRI), har Kina også øget sin tilstedeværelse markant økonomisk.[28] Specielt BRI har modtaget meget kritik fra amerikansk side for at fange afrikanske lande i "gældsfælder", der kan udnyttes politisk af Kina, når regningen ikke kan betales.

Stormagtspolitik i regionen



Indtil videre er der dog meget få eksempler på, at det har givet problemer, og man må erkende, at Afrika har et enormt behov for de investeringer og udbygning af infrastruktur, som Kina kan tilbyde, for at holde udviklingstempoet.

Kinas udviklingsmodel er også den, som har hjulpet flest mennesker ud

af fattigdom på kortest tid i verdenshistorien. Hvor 66,6 % af den kinesiske befolkning levede for under \$1,90 i 1990, formåede Kina at bringe det tal under 1 % i 2015.[29] Den kinesiske udviklingsmodel skal derfor ikke afskrives bare fordi den kommer fra Kina. Den har blandt andet spillet en stor rolle i Etiopiens udvikling, som ellers var et land, der var plaget af hungersnød med jævne mellemrum før årtusindskiftet.[30]

På det militære område har Kina kun en beskedent permanent tilstedeværelse i Afrika med en enkelt flådebase i Djibouti, tæt på den amerikanske Lemonnier-base. Men med de enorme summer Kina investerer i BRI-projekter i Afrika, er det en tilstedeværelse, der sandsynligvis vil stige i fremtiden. De kinesere, der arbejder på disse projekter skal beskyttes, og den opgave bliver i stigende grad varetaget af kinesiske soldater. I Mali, der ikke har adgang til havet, bygger kinesiske virksomheder eksempelvis en jernbaneforbindelse, der forbinder landet til havne i Dakar i Senegal og Conakry i Guinea. Dele af disse infrastrukturprojekter går netop gennem de områder i det nordlige Mali præget af konflikt, og det var dermed en stærkt medvirkende faktor til Kinas deltagelse i FN's MINUSMA-mission.[31]

Stormagtspolitik i regionen

Foruden rivaliseringen mellem Kina og USA, er der også en lang række andre lande, som har sat et militært aftryk på kontinentet. Italien, Frankrig og Japan har også militære faciliteter i Djibouti. Interessen for militærbaser i den afrikanske småstat skyldes Djiboutis strategisk vigtige placering på den vestlige side af Bab el-Mandeb-strædet (med Yemen på den østlige side). Det ca. 30 km brede stræde adskiller den Adenske Golf fra Rødehavet og dermed adgang til Suezkanalen. Tyrkiet har en base i Somaliland, Rusland har en tilstedeværelse i den Central Afrikanske Republik og forhandler om en base i Sudan, og Indien har faciliteter på Mauritius og Madagaskar.

Frankrig og USA sidder dog solidt på Vestafrika militærmæssigt. En del af tilstedeværelsen er der grundet sikkerhedspolitiske årsager, men tilstedeværelsen er også i høj grad tæt forbundet med den stigende kommercielle aktivitet og landenes økonomiske interesser på kontinentet.[\[32\]](#)

Operation Barkhanes tætte samarbejde med amerikanerne er derfor en del af rivaliseringen mellem de forskellige lande, men specielt med Kina. Det komplicerer yderligere udsigterne til at skabe stabilitet i Mali, da de overordnede operationer, der foregår udover MINUSMA, også opererer ud fra nogle helt andre interesser. Med det operationelle samarbejde mellem MINUSMA og Operation Barkhane risikerer Danmark derfor at være indblandet i en konflikt, hvor freden i Mali kun spiller en del af rollen. I forhold til den danske deltagelse bliver risikoen derfor, at den kan vare længere end den havde behøvet, når der drives stormagtspolitik parallelt med FN-missionen.

Konklusion



Udsigterne til fred i Mali er forholdsvis usikre, men 2019 bliver under alle omstændigheder et begivenhedsrigt år for Mali, da der skal afholdes hele tre valg. Først en folkeafstemning i marts, om hvorvidt, der skal etableres et senat, der skal sikre bedre politisk repræsentation af det nordlige Mali. Det følger af den fredsftale, der blev indgået i 2015. Derefter skal der være valg i maj eller juni til den lovgivende forsamling, og i november skal der være regional- og lokalvalg, som ellers har været udskudt siden 2017 pga. ustabilitet.[\[33\]](#)

2018 startede forventningsfuldt ud, men i løbet af året spredte konflikterne sig og nåede helt ned til Mopti-regionen i det centrale Mali. I Mopti-regionen, der er vital for landets økonomi, er både regeringstropper og oprørsgrupper er anklaget for brud på menneskerettigheder og vold mod civile. For at forbedre chancerne for at valgene går godt, burde MINUSMA derfor blive styrket, selvom det nok er usandsynligt på nuværende tidspunkt fra international side.

Konklusion



Mali risikerer derfor at blive fastlåst i en langtrukken konflikt mellem grupper baseret på etniske tilhørsforhold, nomadefolk, der ernærer sig som hyrder, fastboende landmænd, lokale urbane eliter, miskrediterede regeringsstyrker, jihadistgrupper

og regulære banditter. Det bidrager til en fastlåst og konfliktpræget situation, der bliver endnu sværere for regeringen i Bamako at mægle i.

De to danske transporthelikoptere er et reelt bidrag, der hjælper operationen med taktisk løftekapacitet, som Frankrig efterspørger. Udover Danmark, så bidrager Storbritannien (helikoptere) og Estland (bevogtning) til bekæmpelse af hvad, der opfattes som en fælles trussel. Det sker i et *ad hoc* operationelt samarbejde uden om EU's institutionelle rammer. Operation Barkhane kan således også være en vejrpil for fremtidens europæiske forsvarssamarbejde.

Men der er en bekymrende risiko for, at Mali kan blive Frankrigs Afghanistan, som en fransk journalist udtrykte det i avisen Le Monde.[\[34\]](#) Der er naturligvis forskelle, men der kan drages foruroligende paralleler mellem Frankrigs militære intervention i Mali og USA's erfaringer i Afghanistan. Begge steder blev en succesrig lynoffensiv af en overvældende militærmagt til en opslidende og langtrukken *counter insurgency*-kampagne. Selvom Operation Barkhane ifølge Frankrigs forsvarsminister siden 2014 har uskadeliggjort 600 krigere, og 200 i 2018 alene,[\[35\]](#) så understreger angrebet på regeringshærens base den 17. marts i år, at det langt fra er lykkedes at stabilisere Mali. Samtidig synes det umuligt at trække sig ud af dette strategiske kviksand igen, når det forekommer mindst lige så slemt at lade stå til.

Konklusion

Stormagtspolitikken, der foregår oven over konflikten i Mali, risikerer til gengæld at forårsage mere ustabilitet i kraft af de forskellige militære operationer. At der er andre interesser på spil end stabilitet i Mali, kommer bl.a. til udtryk ved Operation Barkhanes brede mandat til terrorbekæmpelse. Selvom operationen bekæmper terror, risikerer den at blive hæmsko eller, endda kontraproduktiv, for at finde en politisk løsning.

Danmark bør overveje målet for en dansk indsats i området. På et overordnet strategisk plan er det et valg imellem en FN-operation og en fransk operation. Begge operationer er usikre, og der er risiko for langstrakte engagementer. Ligeledes er det et valg imellem en stabiliseringsoperation og en antiterroroperation. Operation Barkhane har en risiko ved sig, som ikke må undervurderes. FN-operationer har i disse år ikke det bedste ry, men det må overvejes, om det langsigtede mål med MINUSMA giver bedst mening i en dansk kontekst. Der er således ingen sikre valg for danske politikere.



Kilder

- [1] Reuters, *Mali weekend attack killed 23 soldiers in total - army*, 18. marts 2019, <https://uk.reuters.com/article/uk-mali-security/mali-weekend-attack-killed-23-soldiers-in-total-army-idUKKCN1QZ2IF>
- [2] France 24, Exclusive: Key Mali jihadist Amadou Koufa resurfaces to deny reports of his death, 28. februar 2019, <https://www.france24.com/en/video/20190228-exclusive-key-mali-jihadist-amadou-koufa-resurfaces-deny-reports-death>
- [3] Anders V. Fridberg, *Dansk Herculesfly sætter kurs mod Mali*, Forsvarets Hovedredaktion, 21. marts 2013, <https://www2.forsvaret.dk/nyheder/intops/Pages/DanskHerculesflytilMali.aspx>
- [4] Forsvarsministeriet, *Indsatsen i Mali (MINUSMA)*, <https://www.fmn.dk/videnom/Pages/IndsatseniMali.aspx>
- [5] Forsvarsministeriet, *Regeringen vil styrke indsatsen mod terrorisme i Sahel-regionen*, 28. februar 2019, <https://fmn.dk/nyheder/Pages/Regeringen-vil-styrke-indsatsen-mod-terrorisme-i-Sahel-regionen.aspx>
- [6] Globalis, *Mali*, 25. september 2018, <https://www.globalis.dk/Konflikter/Afrika/Mali>
- [7] Grégory Chauzal & Thibault Van Damme, *The Roots of Mali's Conflict*, Crisis Research Unit Report, Clingendael Institute, marts 2015, https://www.clingendael.org/pub/2015/the_roots_of_malis_conflict/
- [8] Le Monde, *Coup d'Etat au Mali : le couvre-feu est décrété*, 22. marts 2012, https://www.lemonde.fr/afrique/article/2012/03/22/les-mutins-maliens-disent-avoir-renverse-le-president-toure_1673677_3212.html
- [9] Marina E. Henke, *Why did France intervene in Mali in 2013? Examining the role of Intervention Entrepreneurs*, Canadian Foreign Policy Journal, Vol. 23, Issue3, 2017, s. 316.
- [10] Ibid, s. 315; De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, *Resolution 2085, Security Council Authorizes Deployment of African-Led International Support Mission in Mali for Initial Year-Long Period*, 20. december 2012, <https://www.un.org/press/en/2012/sc10870.doc.htm>
- [11] Marina E. Henke, *Why did France intervene in Mali in 2013? Examining the role of Intervention Entrepreneurs*, s. 317.

Kilder

- [12] Jeune Afrique, *Mali : Ibrahim Boubacar Keïta remporte l'élection présidentielle avec 77,61 % des voix (officiel)*, 15. august 2013, <https://www.jeuneafrique.com/169114/politique/mali-ibrahim-boubacar-keeta-remporte-l-lection-pr-sidentielle-avec-77-61-des-voix-officiel/>
- [13] Francesca Bastagli & Camilla Toulmin, *Mali, Economic Factors Behind the Crisis*, s. 10 og s.21, Directorate General for External Policies, Policy Department, European Parliament, marts 2014, [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2014/433754/EXPO-DEVE_ET\(2014\)433754_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2014/433754/EXPO-DEVE_ET(2014)433754_EN.pdf)
- [14] Grégory Chauzal & Thibault Van Damme, *The Roots of Mali's Conflict*, Crisis Research Unit Report, Clingendael Institute, marts 2015, https://www.clingendael.org/pub/2015/the_roots_of_malis_conflict/
- [15] Lyse Doucet, *The battle on the frontline of climate change in Mali*, BBC News, 22. januar 2019, <https://www.bbc.com/news/the-reporters-46921487>
- [16] Morten Bøås, *The Libyan crisis - Implications for stabilization efforts in the Sahel and Northern Mali*, The Broker, 3. marts 2015, <http://www.thebrokeronline.eu/Blogs/Sahel-Watch-a-living-analysis-of-the-conflict-in-Mali/The-Libyan-crisis-Implications-for-stabilization-efforts-in-the-Sahel-and-Northern-Mali>
- [17] International Crisis Group, *Drug Trafficking, Violence and Politics in Northern Mali*, Africa Report N°267, 13. december 2018, <https://d2071andvip0wj.cloudfront.net/267-drug-trafficking-violence-and-politics-in-northern-mali-english.pdf>
- [18] Sussana D. Wing, *French intervention in Mali: strategic alliances, long-term regional presence?* Small Wars & Insurgencies, Vol. 27, Issue 1, 2016, s. 59-80.
- [19] Annelise Hartmann Eskesen, *Dansk professor undrer sig over dansk bidrag til mission i Mali*, Politiken 15. december 2015, <https://politiken.dk/udland/art5602914/Dansk-profe...>
- [20] Kyle Rempfer, *New in 2019: Two new US air bases in Africa nearing completion*, Air Force Times, 3. januar 2019, <https://www.airforcetimes.com/news/your-air-force/2019/01/03/new-in-2019-two-new-us-airbases-in-africa-nearing-completion/>

[21] Nick Turse, *Special Operations Forces Continue to Expand Across the World—Without Congressional Oversight*, *The Nation*, 17. juli 2018, <https://www.thenation.com/article/special-operations-forces-continue-expand-across-world-without-congressional-oversight/>

[22] Kathryn Watson, *Where does the U.S. have troops in Africa, and why?*, *CBS News*, 23. oktober 2017, <https://www.cbsnews.com/news/where-does-the-u-s-have-troops-in-africa-and-why/>

[23] Carla Babb, *Will US Military Complete Planned Troop Cuts in Africa?*, *Voice of America*, 7. marts 2019, <https://www.voanews.com/a/will-us-military-complete-planned-troop-cuts-in-africa-/4818517.html>

[24] Tara Cobb, *DoD is stretched thin and plans to pull back in Africa*, *Military Times*, 15. november 2018, <https://www.militarytimes.com/news/your-military/2018/11/15/dod-is-stretched-thin-and-has-decided-to-pull-back-in-africa/>

[25] Overseas Private Investment Corporation, *A New Era in U.S. Development Finance*, <https://www.opic.gov/build-act/overview>

[26] Corporate Council on Africa, *The BUILD Act – Ensuring U.S competitiveness in Africa*, 11. oktober 2018, <https://www.corporatecouncilonafrika.com/news/build-act-ensuring-us-competitiveness-africa>

[27] Bhavan Jaipragas, *Trump strikes a blow in US-China struggle with Build Act to contain Xi's Belt and Road*, *South China Morning Post*, 20. oktober 2018, <https://www.scmp.com/week-asia/geopolitics/article/2169441/trump-strikes-blow-us-china-struggle-build-act-contain-xis>

[28] Elenor Albert, *China in Africa*, *Council on Foreign Relations*, 12. juli 2017, <https://www.cfr.org/backgrounder/china-africa>

[29] Claire Courteille-Mulder, *Working together to make poverty history*, *The Telegraph*, 6. November 2018, <https://www.telegraph.co.uk/news/world/china-watch/society/china-poverty-reduction-success/>

Kilder

[30] Al Jazeera News, *Ethiopia: The new China?*, 15. juli 2018, <https://www.aljazeera.com/programmes/countingthecost/2018/07/ethiopia-china-180714131833998.html>

[31] Paul Nantulya, *Chinese Hard Power Supports Its Growing Strategic Interests in Africa*, Africa Center for Strategic Studies, 17. januar 2019, <https://africacenter.org/spotlight/chinese-hard-power-supports-its-growing-strategic-interests-in-africa/>

[32] Peter Fabricius, *ISS: Should Africa worry about a growing foreign military presence?*, Institute for Security Studies Africa | Defence Web, 15. januar 2018, <https://www.defenceweb.co.za/joint/diplomacy-a-peace/iss-should-africa-worry-about-a-growing-foreign-military-presence/>

[33] Jonathan Sears, *On the brink: why 2019 may be another bad year for beleaguered Mali*, The Conversation, 4. December 2018, <https://theconversation.com/on-the-brink-why-2019-may-be-another-bad-year-for-beleaguered-mali-107444>

[34] Christophe Ayad, *Le Mali est notre Afghanistan*, Le Monde, 16. november 2017, https://www.lemonde.fr/idees/article/2017/11/16/le-mali-est-notre-afghanistan_5215799_3232.html

[35] Frankrigs Senat, *Comptes Rendus de la Commission des Affaires Etrangeres, de la Defense et des Forces Armees*, 20. februar 2019, https://www.google.com/search?ei=CouSXIXFJ4nRwAL1s62wBg&q=+translate&oq=+translate&gs_l=psy-ab.3..0i131l2j0i67j0i131j0l6.5092.14291..14552...0.0..0.56.481.10.....0....1..gws-wiz.....0i3.fBB4E3EJuyI



Forfatterne

Jens Peter Hau



Jens Peter er specialestuderende på *Udvikling og Internationale Relationer* på Aalborg Universitet. Han beskæftiger sig med EU-Afrika relationer og politisk økonomi, og skriver speciale om påvirkningen af økonomisk globalisering på emigration i Afrika.

Morten Hetmar Vestergaard



Morten er cand.soc. i *Global Studies* og har arbejdet på Institut for Strategi på Forsvarsakademiet. Han beskæftiger sig med kinesisk sikkerhedspolitik, geopolitiske forhold i Asien, stormagtsrivalisering og NATO. Morten laver desuden layout og redigerer Atlant Brief.

Lars Bangert Struwe



Lars er generalsekretær i Atlantsammenslutningen. Lars har arbejdet med strategi og sikkerhedspolitik i bl.a. Forsvarsministeriet, Center for Militære Studier og Forsvarskommandoen. Han har en ph.d. i historie og er cand. mag. i historie og statskundskab.

Atlant Brief redigeres af Lars Bangert Struwe og gennemgår peer review inden publicering.

Atlantsammenslutningen

Atlantsammenslutningen er en sikkerhedspolitisk tænketank, der blev oprettet i 1950 som følge af Danmarks nyerhvervede medlemskab af NATO, hvor neutralitet blev ændret til alliancesamarbejde.

Denne nye udenrigspolitiske retning affødte et behov for at informere befolkningen om Danmarks nye internationale rolle, og resultatet blev oprettelsen af Atlantsammenslutningen.

Som uafhængig folkeoplysningsorganisation har Atlantsammenslutningen således haft til opgave at oplyse danskerne om sikkerheds-, forsvars- og udenrigspolitik i mere end 60 år.

Atlantsammenslutningen støttes af en årlig finanslovsbevilling via Udenrigsministeriet og Forsvarsministeriet.

*Atlantsammenslutningen
Roskildevej 28A
2000 Frederiksberg C
Tlf. 3059 1944
Mail: atlant@atlant.dk*

Læs mere på www.atlant.dk